

NR. 1 JAARGANG 15 JANUARI 2003 OPEN RAMEN

Let op!! Forumdiscussie over veiligheid in Theater Achterom

De oude tijden keeren weerom - Dik Verkuil...2

Integraal veiligheidsplan Hilversum 2003-2006 - Herman van Dijk, Jan Rensen...3

Veiligheid: eigenlijk toch niets aan de hand? - Dik Verkuil...5

Belastingen in Hilversum: de feiten op een rijtje - Krijn Griffioen ...8

De kerkbrink: een plein voor alle Hilversummers - Jan Rensen..10

Oppositie - Ton van Oostende..12

Nut en noodzaak van een campagne - Ben Hammer..15

Dik Verkuil

Tegenwoordig gaan we vaker naar de stembus dan dat we Open Ramen uitbrengen. Op 22 januari zijn er weer verkiezingen, en daarna komt mogelijk zowaar regeringsdeelname weer in zicht. Als het CDA samen met de VVD geen 76 haalt en met ons wel, dan mogen we weer meeregeren. Want dat is wat de Fortuyn-revolutie ons gebracht heeft. Zoals de conservatieve proclamatie stelde die in 1813 de terugkeer van het *ancien regime* bezegelde: "Elk dankt God. De oude tijden keeren weerom." Het volk kreeg net als toen "een vrolijke dag", zonder al te veel "plundering noch mishandeling", en vervolgens gingen de hoge heren over tot de orde van de dag.

Wouter Bos heeft er geen misverstand over laten bestaan dat zodra het CDA ons de kans gunt, we weer gaan meeregeren. Een rol in de oppositie zal de partij volgens hem geen goed doen. Tja. Misschien vinden sommige partijgenoten het ongepast om hier twee weken voor de verkiezingen een kritische noot bij te plaatsen, maar ik doe het toch. Waarop baseert Bos dat? Misschien is het voor de PvdA en het land wel degelijk goed als wij nog eens een tijdje in de oppositie zitten. Hebben wij met het CDA terug in zijn oude centrumpositie wel zoveel te regeren? En is de aanwezigheid van een goede oppositie voor onze democratie net zeker zo belangrijk als die van een goede regering? Als er één ding onder Paars is misgegaan, dan is het wel dat er geen fatsoenlijke oppositie was. Doordat het CDA als oppositiepartij niets presteerde, doordat zij de onvrede in de samenleving geen stem gaf, kon de onvrede met de politiek als geheel groeien en werden de voorwaarden gecreëerd waaronder Pim Fortuyn kon schitteren.

Dat is één les die we wat mij betreft uit het

optreden van Fortuyn kunnen leren. De tweede is dat we een antwoord moeten formuleren op de vragen die hij stelde. Een van de belangrijkste daarvan betrof het groeiende onveiligheidsgevoel in de samenleving. De landelijke partij heeft veiligheid tot het centrale verkiezingsthema gemaakt, en ook ons afdelingsbestuur heeft het op de agenda gezet. Op 9 januari houden we een forumdiscussie over veiligheid in Hilversum. Verderop in dit nummer vindt u hierover meer: op de volgende pagina treft u een uitnodiging en een programma aan; vervolgens vindt u een korte bijdrage over de gemeentelijke nota die een aanzet moet geven voor een integraal veiligheidsplan voor de gemeente Hilversum en tenslotte laat ik mijn licht over de materie schijnen.

Hopelijk leveren we hiermee een bescheiden bijdrage aan de vernieuwing van de partij en ook, wie weet, aan een veiliger samenleving.

DE OUDE TIJDEN KEEREN WEEROM

Forumdiscussie veiligheid

Tijd: 9 januari 20:00 uur

Plaats: Theater Achterom,
Eemnesserweg 7a.

Voorzitter:

Jos de Beus, politicoloog.

Deelnemers:

- Peter van Heemst,
Tweede Kamerlid en
woordvoerder veiligheid
van de PvdA-fractie;
- Henny Borstlap,
wethouder welzijn;
- Herman van Dijk,
PvdA-fractie Hilversum,
- Teus Kroon,
horeca-ondernemer,
- André Morsman,
districtschef politie Gooi
& Vechtstreek,
- Tukkie Tuk,
opbouwwerkster in Hil-
versum-Oost.

We zullen ons afvragen of we een specifiek sociaal-democratisch antwoord kunnen geven op het veiligheidsprobleem. Is een goed veiligheidsbeleid meer dan meer blauw op straat alleen? Waar ligt het juiste evenwicht tussen repressie en preventie?

Herman van Dijk Jan Rensen

Hilversum moet een nieuw veiligheidsbeleid vaststellen. De PvdA wil daarin vooral benadrukt zien dat de verschillende aandachtsgebieden aan elkaar worden gekoppeld, en dat betrokken diensten nauw met elkaar samenwerken. Alleen een *integraal* beleid kan naar onze overtuiging bijdragen aan een verbeterd veiligheidsgevoel. Wij zien bovendien veel in wijkgestuurde actieplannen, waarin niet alleen per wijk de specifieke problemen worden beschreven maar ook een appèl wordt gedaan op de verantwoordelijkheid van buurtbewoners.

Historie

Hilversum kent net als veel andere gemeenten een lokaal veiligheidsplan. Dit omvat de periode 2000 tot 2002. Hierin zijn twee stadsdelen benoemd tot speerpuntwijk: Centrum en Oost. In deze wijken was tijdens het opstellen van het veiligheidsplan de meeste overlast. Deze overlast was voornamelijk drugsgerelateerd. In het centrum was er bovendien overlast door horeca.

In het plan is een aantal actiepunten geformuleerd die in lijn lagen met de problematiek in de speerpuntwijken: een experiment opvang drugsverslaafden, inbraakpreventie en veilig uitgaan. Zoals met alle plannen kan je ook hier zien dat een aantal zaken goed van de grond is gekomen - ik denk hier aan het project veilig uitgaan - en een aantal zaken duidelijk wat minder. Zo is het experiment opvang drugsverslaafden blijven steken in goede bedoelingen.

We zijn nu aan het einde van de periode 2000-2002. Het lokale veiligheidsplan dient geactualiseerd te worden en mede doordat de landelijke politiek het veiligheidsbeleid hoger op de agenda geplaatst heeft, krijgt dit de aandacht die het nodig heeft.

Integraal veiligheidsbeleid, hoe wordt dit nu opgesteld?

Het college heeft het nieuwe plan de titel "Integraal veiligheidsbeleid 2003-2006" gedoopt. Het geformuleerde beleid is ontwikkeld mede op basis van de uitkomsten van

INTEGRAAL VEILIGHEIDSPLAN HILVERSUM 2003-2006

een conferentie waar iedereen kon aangeven waar hij of zij nu aan dacht bij integrale veiligheid. Niet onverwacht bleek dat repressie de boventoon voerde.

Op zich kunnen wij ons in het begrip integrale veiligheid vinden, zolang in het uiteindelijke plan het integrale karakter ook werkelijk naar voren komt. Wij zitten niet te wachten op een plan dat alleen uitgaat van alleen repressie (meer blauw op straat, strenger straffen e.d.). Integraal betekent in onze ogen dat het veiligheidsbeleid de verbindende factor is tussen al het beleid dat al bestaat; niet alleen op het gebied van de openbare orde, maar zeker ook op het gebied van welzijn. Immers als men zich senang voelt in de eigen woonomgeving blijft het gevoel van onveiligheid ook verder weg.

Ook betekent integraal voor ons dat veiligheid niet alleen door instanties wordt aangeboden (bijvoorbeeld meer politie op straat, betere straatverlichting), maar dat elke inwoner van Hilversum zijn of haar steentje bijdraagt aan de veiligheid in zijn omgeving (bijvoorbeeld inbraakpreventie, betere sociale controle etc.). Wij zien dat als het consumeren en het produceren van veiligheid.

Als laatste zien wij duidelijk een link tussen het veiligheidsbeleid en de vernieuwing in het welzijnswerk. Door speerpunten als de woon/zorgconcepten (Lieven de Key, Liebergen) en de leefstijlbenadering is er alle kans dat mensen zich meer medeverantwoordelijk gaan voelen voor hun wijk en de mensen die daarin wonen.

Keuzes maken

Om deze omslag een kans van slagen te geven moet een aantal keuzes worden gemaakt en prioriteiten gelegd.

Wat ons betreft starten we met het maken van Wijkveiligheidsplannen. Dit zijn plannen waarin specifiek per wijk - immers Trompenberg is de Liebergen niet - en samen met de bewoners bepaald wordt wat de prioriteiten in die buurt moeten zijn. Vervolgens kan dat uitgewerkt worden tot zeer concrete actiepunten. Het heeft tevens als voordeel dat een door de wijkbewoners opgesteld plan een groter draagvlak zal hebben dan iets wat door de gemeente is gemaakt.

Ook zouden wij graag zien, om het integrale karakter van veiligheid te benadrukken, dat er zo spoedig mogelijk een veiligheids- en/of handhavingsoverleg opgezet wordt. Immers een goede organisatie en coördinatie van het veiligheidsbeleid zijn voorwaarden om het te laten slagen. Wij denken hierbij met name aan overleg tussen brandweer, politie en gemeentelijke diensten op het gebied van veiligheid. Nu komt het nog te vaak voor dat iedereen een beetje verantwoordelijk is en niemand zich geheel verantwoordelijk voelt.

Als laatste willen wij meer aandacht voor het toenemend alcoholgebruik. Dit is binnen Hilversum een ondergeschoven kindje. We hebben het regelmatig over het drugsgebruik, en niet over het alcoholmisbruik, terwijl dit een veel groter probleem is.

Dik Verkuil

Toen een van onze bestuursleden na de laatste afdelingsvergadering café Dudok uitkwam, zag hij een niet ongebruikelijk tafereel. Achter het station was een jongen fietsen aan het omtrappen. Ons bestuurslid nam zijn verantwoordelijkheid en sprak hem aan. Natuurlijk hielp dat niet. De jongen begon te schelden en te dreigen, en onze bestuurder moest hard wegfietsen.

Een dag later liepen mijn vrouw en jongste dochter na winkelsluitingstijd in de Kerkstraat, toen een pizzakoerier rakelings langs een jong stel scheurde. De man zei er wat van, waarop de koerier stopte en begon te dreigen. Het bedreigde stel liep door en de pizzakoerier hervatte zijn race door de voetgangerszone.

Zomaar twee alledaagse incidenten. Incidenten die althans mijn onbehaaglijke gevoel over de binnenstad bevestigen. Met enige regelmaat kom ik 's avonds laat met de trein terug in Hilversum, en fiets vanaf het Centraal Station naar huis. Nooit overkomt me iets. Maar altijd ben ik op mijn hoede en voel ik een zekere opluch-

ting als ik de Vaartweg heb bereikt. Ik ben natuurlijk niet de enige met zo'n gevoel van onbehagen. Dat gevoel was in het voorjaar de motor achter de revolutie die zich voltrok in de nationale politiek. En dat gevoel maakt dat voor de PvdA veiligheid in de verkiezingscampagne prioriteit nummer 1 is geworden.

Irritatie

Dat gevoel maakt ook dat ik bij het lezen van de nota van het college voor een veiligheidsplan voor de jaren 2003-2006 geïrriteerd raakte. Het besef van urgentie dat de landelijke discussie kenmerkt, is in dit stuk niet terug te vinden. De nota beoogt een eerste aanzet te geven voor een plan "om Hilversum nog veiliger te maken". Geconstateerd wordt dat aan de veiligheidssituatie de laatste jaren niet veel is veranderd, maar dat "het ambitieniveau wel wat hoger mag komen te liggen". Immers: "veiligheid heeft sinds 1999-2000 een hogere plaats op de politieke agenda gekregen en leeft ook in de samenleving sterker." Vervolgens schuift de nota alle deelonderwerpen door naar werkgroepen. En

ten slotte stelt de nota voor in elk geval te bekijken of de gemeente extra activiteiten kan ontplooien tegen het geweld op straat en de voertuigcriminaliteit.

Kortom: het stuk ademt het gevoel dat het eigenlijk wel goed zit met de veiligheid in onze gemeente, maar dat we om de burgers tevreden te stellen toch eens zullen kijken of we iets extra's kunnen doen. Een miskenning van de barre realiteit? Minachting voor de bange burgers? Of een terechte relativering van het thema veiligheid?

Harde cijfers

Laten we eens kijken naar de harde cijfers. Ik neem de landelijke cijfers – Hilversum volgt als modale gemeente op dit terrein de landelijke trends. Dan blijkt in de eerste plaats dat de misdaad tijdens mijn leven (ik ben van 1960) is uitgegroeid tot een probleem van enorme omvang. Het aantal door de politie geregistreerde misdrijven is tussen 1960 en 2000 vertienvoudigd, het opsporingspercentage is gedaald van 55 tot 15 procent. Op het eerste gezicht lijkt het

VEILIGHEID: EIGENLIJK TOCH NIETS AAN DE HAND?

alsof de groei van de geregistreerde criminaliteit onder Paars een halt is toegeroepen. Tot 1994 nam de geregistreerde misdaad bijna elk jaar toe, maar sindsdien zijn de cijfers vrijwel gelijk gebleven. Maar onder deze stabilisering ligt een verontrustende trend. De cijfers zijn alleen maar niet verder gestegen doordat het aantal vermogensdelicten sterk daalde. Het aantal geweldsmisdrijven nam met maar liefst eenderde toe tot 101.000 in 2001 en het aantal gevallen van vernieling en openlijke geweldpleging groeide met een kwart tot bijna 200.000.

Nu zegt de geregistreerde criminaliteit betrekkelijk weinig over het werkelijke aantal misdrijven. Om te bepalen in welk mate de criminaliteit de burgers treft, zijn de slachtofferenquêtes van het Centraal Bureau voor de Statistiek van groter belang. Uit deze enquêtes, die het CBS sinds 1980 uitvoert, blijkt dat de Nederlandse bevolking jaarlijks te maken krijgt met naar schatting 4 à 5 miljoen delicten. Bovendien blijkt dat het aantal delicten sinds 1984 niet is gestegen, en het aantal delicten per honderd personen zelfs is gedaald.

Hufterigheid

Toch toont ook het slachtofferonderzoek aan dat het met de veiligheid sinds medio jaren negentig de verkeerde kant opgaat. Het klimaat op straat wordt harder, gewelddadiger en destructiever. Zowel het aantal ondervonden gevallen van dreiging en geweld, als het aantal vernielingen is snel aan het stijgen.

Daar komt nog iets bij, iets dat in globale statistieken niet zichtbaar wordt. Dat is de normalisering van geweld en bedreiging op bepaalde uren, in bepaalde gebieden en tegen bepaalde groepen. Buschauffeurs, tram- en treinconducteurs wor-

den in de avonduren steeds vaker het slachtoffer van geweld of dreiging met geweld. Verplegend en onderwijzend personeel worden bedreigd en geïntimideerd. En algemeen rukt in de dagelijkse omgangsvormen de hufterigheid op, zoals het PvdA-verkiezingsmanifest dat zo treffend omschrijft.

Van die alarmerende ontwikkelingen zou een gemeentelijk veiligheidsplan op zijn minst notie moeten nemen. En dan zou er concreet aangegeven moeten worden wat de gemeente eraan denkt te doen. Natuurlijk, de gemeente is – zoals de veiligheidsnota natuurlijk niet nalaat te benadrukken – een kleine speler in dit veld. Maar toch. Waarom kunnen er geen concrete *targets* worden gesteld, zoals in Rotterdam? Doelen waarop een wethouder, een korpschef en andere betrokkenen afgerekend kunnen worden. En waarom lezen we nergens een concreet voorstel? Bijvoorbeeld om af te rekenen met de overlast door racende bromscooters door de daders systematisch te achtervolgen en aan te pakken. In Maastricht is de politie zelf op de crossmotor gaan zitten om de betreffende hangjongeren te pakken te krijgen. Onorthodoxe methodes, maar het werkt en binnen een paar weken is de overlast bijna verdwenen.

Amerika

Als het om misdaadbestrijding gaat wordt Amerika in onze kringen altijd een slecht voorbeeld gevonden. In een aantal opzichten, zoals het vrije wapenbezit, is dat natuurlijk ook terecht. Maar misschien valt daar ook iets te leren. Bijvoorbeeld van de wijze waarop in New York de politie verantwoording moet afleggen. Alle lokale korps-

commandanten moeten er in tweewekelijkse bijeenkomsten met behulp van een grondige data-analyse verantwoording afleggen over de effectiviteit van hun aanpak. Falende commandanten worden overgeplaatst en in het ergste geval ontslagen.

Het is maar een voorbeeld, en misschien is het voor Hilversum helemaal niet van toepassing – ik weet het niet; op het terrein van de openbare veiligheid ben ik ook maar een eenvoudige burger. Maar zeker lijkt me wel dat iets meer ambitie geen kwaad zou kunnen. Nu wordt de veiligheidsdiscussie te veel beheerst door regenteske zelfgenoegzaamheid om mij en vele andere gewone burgers vertrouwen te geven. En dat is juist bij overheidstaak nummer één een wel hele slechte zaak.

Krijn Griffioen

Grote achterstanden en risico's op miljoenen verliezen bij de afdeling Belastingen bepaalden in grote mate de politieke agenda in ons welvend dorpje in de afgelopen periode. Zo zeer dat de positie van de verantwoordelijke portefeuillehouder, Patrick van den Brink fors onder vuur kwam te liggen.

Zo tussen kerst en oudejaar een goed moment om voor de weetgierige lezer in alle nuchterheid de feiten op een rij te zetten.

In de commissievergadering van november werden we overrompeld met een notitie van de wethouder waarin hij de achterstanden aangaf en dekking vroeg voor een half miljoen euro aan kosten van extra ingehuurd personeel.

Tijdens die vergadering bleek dat de achterstanden al enkele maanden bij de wethouder bekend waren en er reeds veel extra menskracht was ingezet om zowel meer inzicht te krijgen in het probleem als om verjaring door niet tijdige oplegging of aanmaning van aanslagen te voorkomen. De verbijstering van de hele commissie was groot. Blijkbaar was er al geld uitgegeven zonder voorafgaande toestemming van de raad en nog erger, had de wethouder verzuimd de commissie hier eerder over te informeren.

In die commissievergadering is toen gesteld dat los van de verantwoordelijkheid als dagelijks bestuurder om bij brand direct te blussen, in de eerstvolgende raad sowieso een voorstel tot dekking van de kosten van extra ingehuurd personeel aan de orde moest komen, nog los van helderheid over de talloze vragen over de ontstaansgeschiedenis en het hele verloop van dit probleem.

In die bewuste Raadsvergadering trok de wethou-

der namens het hele college het boetekleed aan over de late informatieverstrekking en kondigde daarnaast een inhoudelijke notitie aan ter bespreking in de commissievergadering van december. De VVD diende in die vergadering een motie in van geschaad vertrouwen in de wethouder, die in gewoon Nederlands niets anders was dan een motie van wantrouwen. Die konden wij met de raadsmeerderheid niet steunen, daar wij een oordeel pas wensten te geven na een gevoerde discussie in de raadscommissie aan de hand van de toegezegde uitgebreide notitie. Alhoewel niet bij voorbaat tegen een eigen onderzoek door de Raad, konden wij de daartoe door GroenLinks ingediende motie ook niet steunen, daar ook daarvoor wij toch eerst alle informatie van het college wilden afwachten.

Inmiddels is de nadere informatie in de raadscommissie besproken, waarbij alle partijen hebben aangegeven hun politieke eindoordeel in de raad van januari te zullen geven.

Ik geef vanuit mijn beleving een beschouwing van dit dossier afdeling belastingen.

Al vele jaren loopt er een proces om de bedrijfsvoering bij Belastingen te verbeteren. Met name de Invoering van de WOZ in 1995 had een geweldige impact op de werkvoorraad, die noopte tot grondige aanpassingen in werkwijze en bedrijfscultuur. Een laatste rapport daarover had de commissie in mei 2000 ontvangen. Daaruit bleek dat men op het goede spoor zat.

Als we nu naar de gegevens kijken, heeft zich nadien een sluipende verslechtering voltrokken door allerlei banale omstandigheden (ziekte, vacatures, gebrek aan leiding, enz.). Ernstig hierbij is dat ondanks alle aandacht voor planning en controle er nergens in de organisatie alarmbellen gingen

BELASTINGEN IN HILVERSUM DE FEITEN OP EEN RIJTJE

rinkelen. Heel wrang vind ik dat verantwoordelijkheid van het individu voor een gezamenlijk product blijkbaar niet wordt ervaren.

Er was alle aanleiding dat de nieuwe wethouder Financien de alarmbel liet rinkelen. Maar het ging in november wel erg paniekerig, onvolwassen en weinig gestructureerd.

De notitie die we in december hebben ontvangen, gaf een veel evenwichtiger beeld. Daaruit bleek eensdeels dat de risico's van extra oninbare gelden inmiddels zijn verdwenen (alhoewel te late aanslagen altijd renteverliezen voor de gemeente betekenen, maar anderdeels werd wel pijnlijk duidelijk hoezeer de achterlopende informatiebestanden ernstige belemmeringen zijn voor toekomstig efficiënt functioneren. Dat ook de Waarderingskamer hierbij haar ernstige zorgen uit, zet de noodzaak tot verbetering nog verder op scherp.

Jan Rensen

Deze zomer al zal de Kerkbrink een gedaantewisseling ondergaan. Ruimere terrassen, marktkramen, straatartiesten en het ontbreken van fietsen en brommers moeten het karakteristieke plein weer tot een ontmoetingsplaats maken voor alle Hilversummers. Daartoe is een PvdA-plan met instemming van alle politieke partijen en alle betrokken ondernemers en bewoners met instemming ontvangen.

Sinds de herinrichting van De Kerkbrink is ons centrale dorpsplein onderwerp geweest van discussie. Het kunstwerk is geen kunstwerk, de fraai gerestaureerde Spijkerpandjes zijn teveel in de schaduw gezet, de geparkeerde fietsen maken er een janboel van, de bus stinkt en de voortrazende brommertjes jagen wandelaars de stuipen op het lijf.

Toch hoeft de zon maar even te schijnen of de terrassen van Brasserie de Kerkbrinck en Uitspanning Lunenburg raken bevolkt. De Kerkbrink is dus wel een plaats waar mensen willen zijn.

Om het verblijf er aangenamer te maken zijn heren der al veel suggesties geuit. Er zijn proefballonnen opgelaten. Er is zelfs een heus onderzoek geweest. Maar dat heeft allemaal tot niets geleid. De ideeën waren te versnipperd en door de complexe gevolgen van de meeste ervan werden ze niet uitgewerkt. Laat staan uitgevoerd.

De PvdA heeft daarom nu het initiatief genomen om al die goede en goedbedoelde voorstellen eens bij elkaar te zetten. We zijn daartoe gaan praten met veel betrokken partijen. De horeca-ondernemers op het plein, winkeliersverenigin-

gen in de omgeving, de bewonersvereniging en andere ondernemersverenigingen zoals STRO en de Vereniging voor Ambulante Handel (de marktkooplieden).

We hebben vooral naar hen geluisterd. Niet wat de Hilversumse PvdA vindt hoe de Kerkbrink ideaal zou moeten worden ingericht, maar wat de gebruikers daarvan vinden, dat stond bij ons voorop.

Het deed ons daarom een groot genoegen dat het door ons op basis van die gesprekken geschreven plan bij alle partijen in goede aarde is gevallen. Iedereen herkende wel een deel van zijn inbreng; iedereen wist zich serieus genomen. Dat is de basis waarop we verder samen willen werken aan de verbetering van de Kerkbrink.

Het plan is tevens in de gezamenlijke raadscommissie Verkeer en Buurt, Stad en Economie besproken. Ook daar waren enthousiaste geluiden te horen naast een aantal kritische. Want een en ander moet ook financieel haalbaar zijn.

Alle kosten die gemaakt zijn voor de huidige inrichting worden over meerdere jaren afgeschreven op de gemeentebegroting. Indien door een nieuwe inrichting dat bedrag in één keer moet worden afgeschreven, slaat dat een flink gat in de begroting, die in Hilversum nu eenmaal beperkt is.

Het is maar een voorbeeld van een aantal kwesties waarover politieke keuzes gemaakt moeten worden. Die komen gemakkelijker tot stand als blijkt dat de bewoners van Hilversum daar volop achterstaan en dat ook de betrokken partijen bereid zijn in de plannen te investeren.

In de gezamenlijke commissie-vergadering werd besloten een raadsbrede werkgroep in te stellen

DE KERKBRINK: EEN PLEIN VOOR ALLE HILVERSUMMERS

die met de betrokken ondernemers en bewoners om tafel zou gaan. Inmiddels is dat voor de eerste keer gebeurd.

Met grote eenstemmigheid is op die bijeenkomst het PvdA-plan als basis vastgesteld om verder te werken aan de verfraaiing en verlevendiging van de Kerkbrink. Het eerste concrete besluit is al genomen: de opening van het nieuwe terrassenseizoen zal op de Kerkbrink plaats vinden.

Andere ideeën worden op (snelle) haalbaarheid onderzocht. Iedere partij en iedere ondernemersvertegenwoordiger heeft daartoe toezeggingen gedaan.

Indien de belangrijkste voorstellen in het plan kunnen worden uitgevoerd zal onder meer het volgende op de Kerkbrink gaan gebeuren:

- zo vaak mogelijk maar in ieder geval op donderdag, vrijdag en zaterdag komen er marktjes. Te denken valt aan een boekenmarkt, een standwerkersconcourse of andere activiteiten die de vaste markt op het Langgewenst niet in de weg zitten.
- er komen meer fietsklemmen rond de Kerkbrink en er komt een goede, gratis

fietsenstalling zodat het niet nodig is fietsen op het plein zelf te stallen

- door inrichting met kraampjes en terrassen wordt het gebied onaantrekkelijk gemaakt voor fietsers en brommers. Als na de werkzaamheden op de Brinkweg de fietsroute om het plein compleet is, wordt dat een goed alternatief voor doorgaand tweewielig verkeer.
- de functie van het kunstwerk wordt ondergeschikt. Kramen, een muziektent, andere voorzieningen kunnen over de kei worden geplaatst. Voor de lange termijn moet met de kunstenaar naar een goede definitieve oplossing worden gezocht.
- op termijn verdwijnt de bus (gedeeltelijk) van de Kerkbrink. In een nieuw openbaar-vervoersplan moet een andere oplossing gevonden worden.
- door de inrichting van de terrassen en de kramen moet het plein een beschermt gevoel geven aan de bezoekers.

Wij gaan ervoor al deze punten op termijn gerealiseerd te krijgen. Door de werkzaamheden

aan het Gooisch Museum en aan de Brinkweg kan een deel ervan niet in één keer worden waargemaakt. Toch moeten al dit voorjaar de eerste resultaten zichtbaar zijn. En tegen de tijd dat het nieuwe museum zijn deuren opent moet het werk af zijn.

Naast de Groest als uitgaanscentrum voor jongeren moet de Kerkbrink een gezellige ontmoetingsplaats voor alle Hilversummers worden.

Ton van Oostende

Dan is nu de tijd voorbij om “diep in ‘t eigen hert te kijken”. Genoeg nagepraat over de vorige verkiezingen. Voldoende de hand in eigen en andermans boezem gestoken. De tijden zijn veranderd – de bakens verzet – de nieuwe tijd is daar. Het jolige kabinet Balkenende heeft er de brui aan moeten geven. De verkiezingsdatum is zo laat mogelijk vastgesteld om alle ontredderden nog even de kans te geven orde op zaken te stellen. Ook de PvdA doet er wat aan: we hebben een nieuwe “leider” – een aardige man met wie we hier in Hilversum al eens kennis hebben kunnen maken. Zal hij de gedroomde schwing aan de partij kunnen geven – hangt dat trouwens van hem af?

De handen uit de mouwen. Je moet je plaats kennen – je verlies dragen (we zijn nu echt maar één van de partijtjes)– overgaan tot de orde van de dag.

En de orde van de dag is: **OPPOSITIE.**

Vandaag wil ik dit woord gebruiken niet in de voor de politiek het meest voor de hand liggende betekenis: “de oppositie poogt de zittende regering ten val te brengen”. Daarvoor is oppositie niet meer nodig. Balkenende II met dezelfde opstelling is uitgesloten. Vandaag kijk ik in het boekje “schermtermen” en wat zien we daar? **Oppositie is het pareren en het zich herstellen van een slag.** Oftewel: het gaat er niet zozeer om datgene wat de anderen denken, doen, voelen onderuit te halen. Het gaat erom jezelf te hervinden ná de slag – je niet uit het veld te laten slaan – niet zenuwachtig te zijn dat je het initiatief kwijt

bent, maar beheerst bij jezelf na te gaan hoe je je doel dan toch kunt bereiken.

Natuurlijk hoort daar óók bij dat je je tegenstander goed in de gaten houdt, nauwkeurig observeert wanneer hij z’n evenwicht verlegt en dus eventjes labiel is. Ook hoort erbij dat je je in de tegenstander verplaatst: wat denkt-ie nu. Is hij/zij wel zo zeker? Maar vooral is het: **zèlf** met grote kracht de voeten op de grond en het hoofd helder houden. Geen paniek, zeker geen vertwijfeling. Al was de slag nóg zo raak toch weten: wat zullen we nou hebben – je laat je toch niet door *díe* tegenstander aftroeven?

In Hilversum hebben we dat op gemeenteniveau naar ik denk wel aardig gedaan. Door namelijk de belangrijkste tegenstander (Leefbaar) niet de lol te gunnen van ons af te zijn – uitgeschakeld, want naar de oppositiebankjes verbannen. We zijn – ondanks de harde klappen – nog steeds in staat om te vertellen waarom we bepaalde dingen willen terwijl we die ook werkelijk op de rails kunnen zetten. Het blijft koorddansen, maar tot nu toe is duidelijk dat we niet te veel water in de wijn hebben hoeven doen. De mooie fles bewaren we voor betere tijden.

Maar landelijk? **De vraag is niet hoe ‘t met onze partij gaat – de èchte vraag is of er van onze sociaal-democratische idealen nog iets terecht komt.** Als ik Zalm en Bos samen hoor redekavelen over de vraag met wie ze willen “regeren” dan slaat de schrik mij weer om ‘t hart. De oppositie van de schermers gedachtig zou ‘t helemaal nog niet zo gek zijn om ons niet door de waan van de dag te laten leiden, maar nog eens goed na te gaan wát we eigenlijk willen met de maatschap-

OPPOSITIE

pij en langs welke wegen dat bereikbaar is. Ik hamer nog maar weer eens op mijn aambeeldje: we worden niet eens weggejaagd omdat onze ideeën niet zouden deugen. We krijgen de kiezers niet meer enthousiast voor onze idealen, omdat we geen of althans te weinig idealen koesteren - zodanig koesteren dat de werfkracht ervan afspat. Als je bijvoorbeeld aan gemeenteraadsleden vraagt wàt ze nou eigenlijk precies willen bereiken in de periode waarin ze in de Raad zitten, dan ontstaat er een onprettige situatie – alsof je iets onwelvoeglijks zegt of dat je naar de uiterst bekende weg hebt gevraagd (“hoezo?” ; “Wat bedoel je?”) . Transponeer dit eens naar Haagse verhoudingen. Word je er warm van als je onze Haagse PvdA-vertegenwoordigers in actie ziet? De gelijkhebbers, die niet gelijk kregen (om er maar een paar te noemen: Oudkerk, Van Gijzel, Vermeend . . . ook een beetje Melkert) heb ik nog niet zodanig zien demonstreren voor een betere maatschappij dat de gedachte zich aan je opdringt: wat is 't jammer dat we deze woordvoerders niet meer kunnen gebruiken als aanstekelijk vooroploper in een

brede volkspartij, als enthousiasmeerder voor nieuw elan. De nieuwe lijst kandidaten bevat veel namen die ons partijleden weinig of niets zeggen – ze zijn weer uit de hoge hoed getoverd door een paar tovenaars, die ongetwijfeld 't beste met de PvdA voorhebben. Laten deze kamerleden–in-spé zich voorstaan op de door hen geformuleerde idealen, waarvoor ze medestanders zoeken? Die mensen wil ik voorgesteld krijgen. Aanvaardbare idealen worden meestal zo geformuleerd, dat er nauwelijks onderscheid te maken is tussen liberalisme, socialisme of christen-democratie. Voor de PvdA is het dringend gewenst weer iets als **een eigen gezicht** te krijgen – de keuze van de coalitiepartner kan niet –wat dan heet –lood om oud ijzer zijn.

In allerlei praktische zaken wordt het oordeel van volksvertegenwoordigers op allerlei niveau gevraagd. Het lijkt erop dat daarvoor allereerst kennis van zaken gewenst is, inzicht in reilen en zeilen van de maatschappij, ervaring met netwerken en lobbyen en vooral een helder inzicht in waar de macht op dat specifieke moment zetelt. Naar gelang de

mate van handigheid in het omspringen met toevallige coalities is men een goed, beter of best politicus. Wie die handigheid nog niet heeft moet veel leren en ervaring opdoen. Toen er na de vorige verkiezingen opeens weer een blik verse volksvertegenwoordigers werd opengetrokken in de Tweede Kamer kon menig een vals lachje nauwelijks onderdrukken. Als je de Wijnschenken, Heinsbroeken en Nawijnen in actie zag, had je niet de indruk dat daar mensen bezig waren die het spel al helemaal beheersten. Maar pas op: reken je niet rijk door te denken dat oppositie (in de bekende politieke zin van trachten tegenstanders ten val te brengen) een makkie wordt. De door mij bedoelde oppositie (die van de schermer) gaat veel dieper. Het eenvoudige afmaken van een onnozele levert misschien op korte termijn een succesje op, maar gaat geheel voorbij aan de eis van nieuwe verhoudingen, die een nieuwe aanpak nodig maken. We komen er niet met lapmiddeltjes – de partij moet echt op de schop. Wat wil zo'n club – is daarvoor draagkracht in de maatschappij te vinden – zijn er mensen die geschikt zijn om anderen voor die zaken

te enthousiasmeren, omdat ze er zelf door bevlogen zijn geraakt. Dàt zijn de vragen die beantwoord moeten worden voordat een nieuwe partijleider weer wat te leiden heeft. Ik pleit ervoor om niet meteen weer met een op-nieuw enigszins uit zijn krachten gegroeide club “aan het regeren” te slaan.

Eerst moet er duidelijkheid ontstaan over onze keuzen – waar willen we voor staan? Een herhaalde opsomming van oude idealen is niet nodig en zelfs ongewenst, ook al hoef je ze zeker niet te verloochenen. “Het gaat nu om de onvermijdelijke keuze tussen visie of boekhouding; tussen een ontluikend engagement met fatsoensbesef of een versleten fixatie op inkomenspolitiek; tussen een nieuwe medemenselijkheid of oude mondigheid; tussen nadruk op nieuw ontstane immateriële noden of het leunen op belegen materiele standpunten; tussen een tastende moraalpolitiek of een gestaald oudlinks paternalisme.” (Joost Zwagerman)

En dan vooral ook **de personele sector**. Partij-ideologen zijn nuttig en nodig – ze brengen de gewone man op ideeën en verwoorden wat velen weliswaar op een onheldere manier, maar tòch, denken. Mensen met de ambitie zich in het politieke bedrijf te storten en al worstelend te blijven drijven (hoewel de lol er soms gauw af is) zijn moeilijk te vinden. Ervaring kunnen opdoen zonder bij je eerste foutje te worden afgebrand is een levensvoorwaarde voor een beginnend politicus. Maar dan het grote werk: als je ziet wat een geklungel er is bij gewone maatregelen dan slaat de schrik je om het hart als je je realiseert dat diezelfde mensen over oorlog en vrede, over grote economische problemen, over migratie en

over sociale nood moeten beslissen. Er is écht heel veel selectie en opleiding nodig – de stem des volks verwoorden is niet genoeg. Het bindend element moet zijn een maatschappijopvatting die gedeeld wordt. Maar dan moet je die formuleren en er vervolgens zuinig op zijn. Weg met de baantjes – ruim baan voor de geroepenen. En stuur die voor het noodzakelijk evenwicht naar de schermcursus.

Ben Hammer
Campagne coördinator

Er gaan steeds meer geluiden op over de nutteloosheid van campagne voeren. Waar de lijsttrekkers zich de komende weken met name op de televisie zullen laten zien, is voor de achterban de schone taak weggelegd zich te manifesteren op het sinaasappelkistje op de plaatselijke markt.

Ik erken dat het laatstgenoemde in de huidige maatschappij niet voor het gewenste resultaat zal zorgen, maar ik bestrijd de opvatting dat campagnevoeren op straat en in de wijken zinloos is.

Zoals in zoveel zaken in de huidige samenleving is te merken, is de passieve burger ook aanwezig als lid van de politieke partijen. Na de nederlaag van de Partij van de Arbeid in maart en mei 2002, heeft zich een ongekend groot aantal nieuwe leden aangemeld. Onder hen zeer veel jongeren. Van deze groep leden zou je verwachten dat ze staan te popelen 'hun' partij in januari weer naar een mooi zetelaantal te helpen. En het zijn vreemd genoeg juist deze mensen die wegblijven bij campagne-activiteiten. Het blijkt toch weer

van de vaste kern te komen. Nederland is ongetwijfeld campagnemoe. De derde campagne binnen een jaar vraagt veel van de vrijwilligers. Maar zonder die inzet zal een partij onzichtbaar zijn. Ik ben van mening dat het folderen op zaterdag in de winkelcentra en een advertentie in het plaatselijke 'sufferdje' van cruciaal belang zijn voor een geslaagde campagne. En al is Hilversum geen rood bolwerk en van weinig betekenis zijn voor de landelijke uitslag, als elk lokaal campagneteam zich die gedachte veroorlooft omdat het toch geen verschil maakt, wordt opeens de negatieve invloed van de lokale passiviteit vele malen vergroot. Zichtbaarheid en bekendheid in de samenleving kennen twee kanten: innerlijke en uiterlijke. De innerlijke, daarmee bedoel ik het bewustzijn van mensen dat de partij er is en ergens voor staat. Regelmatig je stem laten horen en gezicht laten zien, zijn daarvoor van groot belang. De afdeling Hilversum, en met name haar actieve politici, hebben hier nog een grote taak liggen! Voor de uiterlijke kant is een campagne een uitstekend middel. Er liggen diverse materialen en momenten

om mensen te confronteren met de aanwezigheid van de PvdA. Posters, flyers, advertenties en actieve campagneleden op straat hebben wel degelijk invloed.

Dit jaar zal op de dag voor de verkiezingen een flyer worden verspreid waarmee mensen worden opgeroepen de volgende dag PvdA te stemmen. De criticasters zullen ongetwijfeld ook het nut hiervan in twijfel trekken. Maar juist hiermee kunnen die laatste zwevende kiezers wellicht overtuigd worden. Onderzoek toont immers aan dat het grootste gedeelte van de zwevende kiezers zijn keuze in de laatste 24 uur maakt. Elke kiezer die in die tijd nog voor de PvdA wordt gewonnen is er één, en dat is de kracht van campagne voeren: accepteren dat je geen sloten nieuwe kiezers binnenhaalt, maar wel uitstralen dat je dat het liefste zou willen bereiken. Een campagne, en zeker deze, vraagt om actieve en enthousiaste mensen die ambitie durven uitstralen. Ik verzoek een ieder die zich onder deze groep schaart contact met mij op te nemen. En de cynici verzoek ik met klem de komende weken thuis te blijven!

NUT EN NOODZAAK VAN EEN CAMPAGNE

redactie: Dik Verkuil, Sjef Coenen, Ton van Oostende

vormgeving: Marijntje van Vilsteren

redactieadres: Wezellaan 27, 1216 EA Hilversum, tel 6400395

bestuur afdeling: Marina Brouwer, voorzitter, Mauritslaan 35, 1211 JZ Hilversum, tel 6281632

Ben Hammer, secretaris, Geuzenweg 12A, 1221 BT Hilversum, tel 6421687

Menno Nieuwenhuize, penningmeester, Boreelstraat 21, 1215 CB Hilversum, tel 6423959

fractievoorzitter: Hans Haselager, Ampèrestraat 28, 1221 GJ Hilversum, tel. 6422101

wethouder: Henny Borstlap, Burg. Schooklaan 12, 1217 LZ Hilversum, tel 7721593

afzender: PvdA afdeling Hilversum, Lorentzweg 141, 1223 HN Hilversum.

Via Internet: homepage van de afd.: <http://www.pvdahilversum.nl>